

STOPPA

Trampský občasník (nejen) pro
západní Kanadu a USA.
Adresa: Aleš Klestil
2645 James Island Rd.
Saanichton, BC
Canada, V8M 1V4
Tel.: (250) 544-0909
Email: stopa@shaw.ca
Číslo 73, léto 2007

Vítání Jara na Ostrově 2007

Koncem letošní zimy se chovalo počasí dost neobvykle. Máme "globální oteplování", ale nikdo si toho nevšiml. Zde na Ostrově se to zřejmě projevuje tím, že od poloviny listopadu je jedna bouře za druhou a bez přestání prší. Zimní uragány zničily například Stanley Park ve Vancouveru a na ostrově světoznámý West Coast

Trail. Všechny mosty a lanovky přes řeky to zdevastovalo a na sedmdesátikilometrovém trailu spadlo přes dva tisíce stromů. Z většiny to jsou obrovské tisícileté stromy, jelikož se v této oblasti ještě nikdy nekácelo a stromy už stály přes 500 let v době, kdy se zde objevil první bílý člověk. Pár kilometrů vzdušnou čarou je naše potlachoviště u jezera Nitinat. Marně jsme se tam snažili dostat v lednu. Pro sníh jsme se museli vrátit. Dvě neděle zbývaly do Velikonoc, když se nám to povedlo. Cesta byla strašná a v jednom polomu jsme museli řezat a odstraňovat stromy z cesty. Přemýšleli jsme o přeložení táboráku někam jinam, ale nemáme kam. Vše co lze najít je buďto moc daleko, nebo moc malé pro 50-100 lidí. Následkem loňského počasí se dost pravidelných účastníků omluvilo. Ani jsme nikoho moc nepřesvědčovali, cesta byla opravdu mizerná a předpověď počasí se změnila ze dne na den. V pozvánce jsme nasměrovali všechny "přespolní" či lépe řečeno "zámořské" hosty, přes Nanaimo a Port Alberni, kde byla cesta lepší a vzdálenost na místo je od ferry přibližně stejná.

Velké překvapení nás čekalo, když jsme s malou partou vyjeli už ve středu, abychom si "obsadili" náš kemp. Nitinat Lake je velmi populární divoký rybářský kemp, protože se odtud dá zajet lodí na širé moře (10 km) plné salmonů a halibutů, kam se jinak nikdo s rekreačními malými loděmi nedostane. Za "malou" se pokládá loď pod 6 metrů délky a s takovou není radno se motat po drsném západním pobřeží našeho ostrova.

Velká většina sedmdesátikilometrové lesní šterkové cesty byla opravena. Tam kde jsme se ploužili krokem, bylo možno jet i šedesátkou a poslední úsek po odbočce z hlavní, kterým jsme se ještě před pár týdny prodírali se zapnutým terénním náhonem, se

změnil na širokou, nově upravenou solidní cestu. Vykousnuté jámy úseků, které spadly do jezera, byly zahrabány a my dojeli na potlachoviště v šoku, co se asi tady chystá. Budou tady budovat kempoviště, nebo to už někdo koupil jako soukromý pozemek nebo to zabrali Indiáni pro svoje potlachy? Louka byla pokropená kvetoucími narciskami a vše vypadalo dobře. Byl tam pouze jeden 4x4 nákladáček, zaparkovaný vedle velkého ohniště, ale viděli jsme, že tu přes noc nezůstane.. Kdo si nechal upravit přístupovou cestu bylo zázadou. Místo na pláži, kde se dávají lodě na vodu bylo vyčištěno. Minule tam byly obrovské naplavené stromy, které bez použití velkých mašin by byly neodstranitelné. Vystrašilo nás to. Bude se opakovat Squamish 2006, kde se sjelo několik stovek Rave people na "technopárty"?

Přijel Dlouhej Jirka s Evou a tak jsme ho vzali dolů k jezeru a ukázali mu "náhradní místo" pro velký oheň, asi 200 metrů daleko po písčité pláži v malé zátocce. Jelikož je romantik, tak naše rozhodnutí podpořil a o tom, dělat velký oheň nahoře na louce, nechtěl ani slyšet. Nové místo má výhled na vodopád v dálce, pár kroků k vodě a přehled přes celé mořské jezero. Je to dost daleko a za zákrutem, takže případná muzika z reproduktorů, kterou by tam mohli obšťastňovat "nezvaní hosté", by nebyla slyšet. Ve čtvrtek večer jsme připravili malý oheň rovnou na pláži, ale hned pod potlachovou loukou, abychom si to vyzkoušeli. Počasí bylo dobré, nepršelo a nebyla zima, ale z jezera foukal chladný vítr. Po půlnoci nám už vítr bral slova písniček od úst a při tom nahoře na louce

bylo pohodově, žádný vítr. Jestlipak nás to v pátek nevyžene od velkého ohně? Hranice a dřevo bylo už připraveno dole u jezera. Nikam se nemuselo jezdit. Porazili jsme jen pár stromů, aby "pagoda" byla ze stejnorodého olšového dřeva. Vložila se pak suchým cedrem a špalíky všeho možného dřeva, kterého je tam vyplaveno víc než dost. Ráno se dodělaly lavice na potlachovišti, postavil se stožár pro vlajku a bylo vše připraveno. Všem vytrávilo a s chutí se vrhli na ovar, z prasečích hlav připravený Mackem a Věrkou. Poslední opozdilci, kteří dojeli v pátek po obědě, oznamovali nečekanou událost. Přes jedinou přístupovou cestu, asi

10 km daleko sjel ze stráně obrovský strom a vytvořil přes ní most. Ten se dal z jedné strany projet příkopem, pro ty, co neměli vysoká auta. Jen kanojky a náhradní gumy museli sundat ze zahrádky. Při projíždění pod spadlým stromem si jedni prořízli

gumu o ocelovou trubku zapadlou v příkopu. Byl státní svátek a nebylo jisté, zda cesta bude otevřena až se budeme vracet domů. Telefony na Nitinatu nefungují, není to vykryté, jelikož tam nikde nejsou lidská obydlí ani dřevařské kempy. Nechtěli jsme si s tím dělat starosti, čekal nás hezký večer u ohně, tentokrát bez deště. Oheň nám zapálila kamarádka Madla (TPHB) a Pavlína (STOV) a vlajka vzhůru vyletěla z rukou Faráře z Texasu při zpěvu všech kamarádů. Po ní přišla vzpomínka na kamarády a kamarádky co už s námi nikdy u ohně sedět nebudou, ale v našich srdcích byl smutek pro kamarády, kterým těžká nemoc brání být v našem kruhu. Je těžké ubránit se slzám. Kde je naše bezstarostné mládí? Sedí tu ale s námi i malé člověčenstvo, naše děti a vnoučata, prostě pokračování. Smutek musí počkat a vplouváme do volné zábavy. U nás nejsou soutěže, ať si raději každý zazpívá, po svém. Vždyť

každá písnička zpívaná všemi zní krásněji a po ní si můžeme zavolat to naše UMÍ. Volná zábava pokračovala až do ranních hodin. U vody bylo krásně a nitinatský vichr jednu noc vynechal. Sobotní ráno pokračovalo soutěžemi dětí, které organizovala Stanya s Martinou. Bylo při tom moc smíchu a veselí. V poledne byl osadní guláš s knedlíky a hodně kamarádů šlo pro nášup několikrát. Někteří museli už odjet a jelikož se nikdo nevrátil, tak jsme usoudili, že je o strom v cestě postaráno.

Touto cestou bychom chtěli poděkovat všem co se zúčastnili a jakoukoli měrou přispěli k pohodě a dobrému průběhu celé akce. Atmosféra byla opět taková, jak to má ve veliké rodině být. Zvláštní poděkování patří Balvanovi a jeho ženě Darlene, která

dokázala vytvořit veliký hrnc kanadské “stew” (čti stjů) z několika druhů masa z divočiny (losí, jelení a srnčí), zeleniny a brambor. Balvanovic u nás byli poprvé a dojeli z Prince George. Jeryk s Madlou přijeli z Calgary a po 40-ti letech si Jeryk a Balvan zavzpomínali na vandry v letech šedesátých, kdy spolu byli na nejednom potlachu. Celková účast byla 57 dospělých a asi 12 dětí. Několik účastníků bylo potrestáno cestou a všichni, kdo neměli rezervní pneumatiku, chytili defekt.

Žádní nežádoucí “hosté” neprijeli, což je vlastně za všechna ta léta na Nitinatu úplně poprvé.

Aleš a Maruš

Potlach STO Vancouver

v údolí řeky Squamish

Květen 2007, píše Aleš a Maruš

Vancouverští byli nuceni změnit místo jejich potlachu. Lesní správa uzavřela cestu k potlachovišti na 37. míli, kde jsou všechny totemy a dlouholetá tradice. Nechtěli dělat potlach na Bush River, která je asi 1000 km daleko a na minulém potlachu v roce 2005 se sem sjela jen hrstka účastníků. Otík našel tři týdny před potlachem místo, kde by bylo možno

velký oheň udělat. Je to zhruba o 20 km dále od starého potlachoviště, údolím řeky a jen pár kilometrů doleva do hor. Nebyla tam sice řeka, ale výhodou bylo, že tam také neprijel skoro nikdo, kdo tam nepatřil.

Sjelo se asi 120 účastníků. Místo, vybrané na velký oheň, bylo s krásným výhledem na hory, stále ještě pokryté sněhem. Kempovalo se na dvou různých místech, většina aut byla na “popelišti” za potlachovištěm menší počet aut se vešel na pěknější, hůře přístupné místo, na kopci v malém kaňonu. Ze starého potlachoviště dovezl Žrout Lampův totem, který se usadil na novém místě o kterém se tvrdí, že je jenom dočasné. V pátek večer byla slezina pod plachtami mezi auty, protože přšelo. Bob načal svůj soudek piva a veselilo se až do ranních hodin. V sobotu bylo nezbytné postavit dvě velké plachty kolem táboráku a protože dešť pokračoval přistavěla se ještě plachta třetí. Začátek potlachu byl při setmění a na rozdíl od nás STO pokračuje po zahájení soutěžemi. Ale porota měla letos těžkou práci, protože pro všechny tři kategorie zpívajících byly pouze tři ceny a to domácí tentokrát nesoutěžili. Další den pokračoval soutěžemi v hodu sekerou, střelbou z praku a podobně. Většinou stále ještě přšelo. Hodně místních v neděli odjelo z mnoha různých důvodů, ačkoli byl v pondělí národní svátek. Jelikož v USA je svátek až příští týden, tak Američani také odjeli. Večer se kolem ohně sešla kopa těch co zůstali a bez deště proběhl překrásný večer, kde se rozvázali i ti, kteří si do soutěží den předtím netroufali. Zjevnou známkou stárnutí třeba je to, že ze tří sudů piva, co dali vancouverští do placu, se jeden nevyopil a Otík ho vezl zpátky domů. Ani nevím kdo všechno míchal ten výborný guláš, ale bylo to pod přísnou kontrolou Dany R. a jenom se po něm zaprášilo. Její Pepík dělal camrátko to je také kus práce. Kromě psích problémů, kdy si jeden velký vlčák kousnul do maličkého psíka, jiných výtržností nebylo. U

psího doktora to přišlo na \$380. Jde to do peněz a tak příště ti velikáni by měli mít náhubky, aby se ušetřila bolest těm malíčným neposedům.

Od neděle začalo letní horké počasí a my jsme vyjeli na horké prameny v divočině za Pembertonem, kde jsme strávili zbytek týdne až do soboty. Tak jak vypadají Saint Agnes Wells mohly vypadat Karlovy Vary nebo Mariánské Lázně před pár tisíci lety. Většinu času jsme tam byli úplně sami v horkých koupelích na břehu divoké řeky Lillooet.

Děkujeme STO Vancouver za všechnu práci a úsilí, které zaručilo úspěšný průběh celého dne. Hledání nového potlachoviště bude pokračovat a Henry Moose už přišel s jedním návrhem, překrásná louka u velkého jezera v Cariboo Country. A & M

Smutné řádky

Hary Lhoták

narozen 3. března 1943 v Praze odešel do věčných lovišť 26. dubna 2007 v Denveru, Colorado. V hlubokém zarmoucení oznamujeme všem kamarádům, že nás opustil náš osadník Harry z "Fire Rock Campu". Byl jedním ze zakládajících členů osady, vždy veselý, s jeho silným a burácejícím hlasem.

Po útěku z okupovaného Československa se s rodinou dostal přes Vídeň do New Jersey, pak se odstěhovali do Colorada, které bylo jeho domovem celých 35 let.

Harry, budeš nám tu chybět! Za osadu, Kojot

Trampské videodisky

- 1 - Saperova Padesátka - květen 2002 - VCD
- 2 - Velrybářská Výprava 1999, VCD
- 3 - Vzpomínka Na Jirku Živného SVCD
- 4 - Potlach na Bush River 2002 SVCD
- 5 - Dlouhému Jirkovi je 50, SVCD, březen 2003
- 6 - Mušlárna 1990-1995, SVCD
- 7 - Vítání Jara na Ostrově 2003, SVCD
- 8 - Potlach na Squamish River 2003, SVCD
- 9 - Yukon River 2003, 400 km 170 trampů v lodích na Yukonu
- 11 - Vítání Jara na Ostrově 2004, SVCD
- 12 - Májový weekend na Tulameen River 2004, SVCD
- 13 - Videokronika osady Kamarádi Ostrova - rok 1990, DVD
*Vítání Jara o Velikonocích 1990, Potlach K.O. v květnu 1990.,
Velký Vandr na Yukon v létě 1990 (Cassiar, Dempster Hwy)*

Calgarský Potlach na Saskatchewan Crossing pod sněhem

- 14 - Události z videokroniky K.O. DVD obsahuje video z disků číslo 5+11+12
- 15 - Videokronika - Velký Vandr 2004, léto na Lowry Lake
- 16 - DVD Potlach na Bush River 2004, pořádala osada TPHB
- 17 - DVD Vítání Jara na Ostrově 2005, videokronika K.O.
- 18 - DVD Vzpomínkový táborák na Squamish River v dubnu Vandry s Kamarády Ostrova v červnu 2005, Big Doug kemp
- 19 - Teslin River 2005, 400 km na řece Teslin a Yukon. 75 trampů 12 dní v divočině nespoutaných řek (DVD)
- 20 - Videokronika let 1983-1994, Vítání Jara a potlachu na Weeks Lake, Sarita River, Squamish, Finley Creek
- 21 - Vandry s Lampou, DVD, soubor záběrů ze života Lampy
- 22 - Vítání Jara na Ostrově 2006, DVD, 25. výroční táborák se zapsal do dějin kroupami o velikosti naftalínu.
- 23 - Vencovi je 65 - DVD. Oslava narozenin na boudě v horách za Princetonem nedaleko Link Lake v B.C.
- 25 - 7. Světový potlach 2006 v Texasu, DVD
- 26 - 5. Světový potlach 1998 na Bush River - na DVD se pracuje a dokončení je plánováno někdy koncem roku 2007.
- 27 - Vítání Jara na Ostrově 2007, DVD, Velký oheň na pláži
- 28 - Potlach STO Vancouver 2007 v údolí Squamish River

Jedeš do republiky a sháníš nějaký dárek pro kamarády? Trampské video přiblíží naše vandrování a prostředí ve kterém trampujeme lépe, než sebedelší vyprávění.

Kolik stojí trampský videodisk od nás?

Cena u disků není uvedena, protože nejsou dělány pro kšeft ani pro výdělek. Zadarmo to ale dělat také nejde. Očekává se tedy dobrovolný příspěvek (donation only) a předpokládáme, že by měl uhradit výrobní náklady a poštovné. Šek může být na US nebo VND banku, jinak nelze zpeněžit. Bankovka (US nebo VND \$) v obálce a ve staniolu dojde také. Za všechna ta léta vydáváníí Stopy se ztratila pouze jedna obálka. Čas od času nám finanční situace dovoluje, poslat video disky i někomu, kdo si to dovolit nemůže, ale o trampské DVD má zájem. Jsou to třeba důchodci, studenti a podobně. Patříš li do takové skupiny, dej nám vědět o jaký disk máš zájem. Povedeme to v patrnosti a dle možnosti vyhovíme. Zároveň chceme poděkovat kamarádům i kamarádkám, kteří přispívají ať malou nebo i větší částkou a tuto službu trampingu nám umožňují. V žádném případě bychom si to s Marušem nemohli dovolit z našich důchodů.

Není většího štěstí na světě než mít takové hobby, které tvoji kamarádi ohodnotí natolik, že ti umožní ve tvém konání setrvat.
Disky hrají v DVD přehrávače nebo v počítači, který má DVD drive. Naším cílem je to, aby disky měl každý jeden tramp na světě, který o ně má zájem.

Trampské video DVD od nás hraje bez problémů ve všech částech zeměkoule, kam jsme to poslali, včetně Česka, Slovenska a Australie.

Písničky ze 7. Světového potlachu v Texasu nechal profesionálně zpracovat Kotelnik (který dělal potlachového zvukaře) na tři CD disky. Pokud máte zájem, tak se na něj obraťte. Cena je \$7 US a obsahuje poštovné.

Kotelna Dallas, Box 199, 421 South Mill Street,
Lewisville, Tx 75057, USA
Telefon 972-353-8286

peknamsba@msn.com

KAMARÁD

časopis australských trampů

Poznamenejte si novou adresu a novou email. Buchtovic se s námi se všemi rozloučili posledním číslem v dubnu 2007. Štafetu teď přebírá parta trampů v okolí Melbourne a na novou adresu posíláte jak psané tak i finanční příspěvky. Za všechny trampy světa tímto děkujeme Buchťákům za dloholetou práci a novým redaktorům přejeme hodně chuti a síly v pokračování dobře zaběhnutého časopisu.

Jeremy Rus
6 Beryl Avenue
Oakleigh South 3167
VIC. AUSTRALIA
kamarad@optusnet.com.au

INTERNET

STOPA je také na WEBu a můžeš si ji stáhnout a natisknout i v barvě na této adrese:

<http://members.shaw.ca/stopa> Stopa

Další linky na trampské stránky:

<http://domov-trampu.home.comcast.net/> Baron - Colorado

<http://www.sdruzeni-avalon.cz/> Pucejř - Praha

<http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~mj/songs> písničky

Napsal nám Jaroslav J. Bier:

S potěšením oznamuji, že písně z mého archivu trampské písně jsou pro všechny příznivce k použití ZDARMA.

POZOR. Mám novou internetovou adresu

http://bierberry.com/Zpivame_s_kytarou.html

Následuje velmi zajímavá a webka, kde přišli s originálním nápadem sbírat trampské odznaky, zvadla, fotky kempů, Pé-eFky

<http://www.toulavci.com/galerie/campy/vyber.htm>

Světový Potlach 2011

Ahoj kamarádi a kamarádky, na celosvětovém potlachu v Texasu se nám dostalo cti převzít právo a důvěru k pořádání příštího celosvětového potlachu. Jak už bylo oznámeno, bude se konat tradičně po pěti letech, tedy v roce 2011 a jako místo konání jsme vybrali Yukon, kde vlastně celá tradice pořádání celosvětových potlachů začala.

Stejně jako v Texasu, ani jinde se podobná akce neobejde bez finančních nákladů např. na zajištění toalet, kontejneru na odpadky, ozvučení atd.

Myslíme si, že to, jak se vybíraly peníze na potlach v Texasu bylo fěr a rozhodli jsme se tento osvědčený způsob zasilání příspěvků použít i tentokrát.

Chceme vás tedy tímto požádat, abyste každý podle svých finančních možností přispěli finanční částkou, kterou můžete poslat na níže uvedené konto a adresu.

Pokud budete posílat peníze přímo na konto, nezapomeňte uvést svoje jméno ev. jména pro případ, že budete zasílat částku hromadně (toto samozřejmě neplatí pro ty co chtějí zůstat incognito.) Průběžně hodláme uveřejňovat jmenovitý seznam příspěvků, stejně tak budeme informovat o stavu financí a všech rozhodnutí a aktivit, které se pořádání celosvětového potlachu týkají.

Současně bychom chtěli poděkovat za důvěru a případnou pomoc v rámci hesla Trampí sobě!

Ahoj
Fony a Šolim

Stav konta v současné době činí \$846.75 CND

\$ 659 US (t.j. \$746.75 CND) nám zaslali Farář s Fíou, kterým tímto děkujeme. Jedná se o peníze, které jim zbyly po odečtení všech nákladů, souvisejících s potlachem v Texasu.

\$ 100CND - Šolim a Evinka, Vancouver, BC, Canada

Konto:
Horackova - Gach
#CAHKBC510-077013-210
HSBC Bank Canada
1578 Marine Dr.
West Vancouver
V7V 1H8 Canada

Adresa:
Solim - Milo Gach - Potlach 2011
P.O.Box 280
Lions Bay, BC
V0N 2E0 Canada

Trampská Kytara

Tak se nám přehoupala zima do jara a protože do dlouhého víkendu v září to máme zhruba 3 měsíce, je třeba připomenout stálým úšastníkům, že je čas sezpívat nové písně, které ještě na "Trampské kytare" nezazněly. Zároveň těm, kteří se tam chystají poprvé, chceme poskytnout nezbytné informace.

Třetí ročník "Trampské kytary" se koná 1. & 2. & 3. září na soukromém pozemku kamaradů Honze Námořníka a Lenky nedaleko "100 Mile House" v Cariboo. Všechny hudební žánry jsou vítány! Písničky zpívané v sobotu se v neděli nesmí opakovat, jenom s výjimkou na přání obecnstva. Majitele psů upozorňujeme, že své miláčky musí nechat pro tentokrát doma! Jednak celých 38 akrů považují za svoje území dva rozverní pejskové majitelů a jedeme tam všichni poslouchat muziku a ne stěkání našich čtyřnohých přátel. Oheň bude jen jeden společný pro všechny účastníky. Na vaření si přivezte variče! Voda je sice k dispozici, ale po loňské zkušenosti bychom Vás chtěli požádat, abyste si nějakou pitnou vodu přivezli sebou. Jinak by se nám mohlo stát tak jako vloni, že prostě voda dojde a trvá to pak několik hodin, než znova začne téct. Hraje se a zpívá přes zvukovou aparaturu! Festival oficiálně začíná v pátek a končí v pondělí! Sobotní festivalový den začíná ve 3 hodiny odpoledne a končí kolem 10. hodiny večerní. To stejné se opakuje v neděli. K dispozici je občerstvení v podobě buřtů v rohlíků a točené pivo za velmi lidovou cenu! Je už zažitou tradicí, že každý návštěvník přispívá částkou \$ 20 cdn. Peníze pokrývají nezbytné náklady za vyrentování zvukové aparatury, el. agregátu a pod. Tolik tedy k nezbytným informacím.

Zbývá už jen srdečně vás všechny pozvat na třetí ročník "Trampské kytary" 2007!

Minulé ročníky byly skvělé a věříme, že se nám zase podaří vytvořit naprosto unikátní atmosféru a že budete odjíždět spokojeni a s předsevzetím, že za rok opět na shledanou!

Ahoj Fony!

Bližší informace můžete získat na níže uvedené adrese! Oceníme, když zašlete přihlášku s počtem osob na níže uvedenou adresu! Pomůže nám to při organizaci a při odhadu počtu zúčastněných! Předem děkujeme za pochopení a respektování našich pravidel!

ÁDA A LENKA VOSTRÝ

337 Blackburn Dr. East

Edmonton- Alberta
T6W 1B4
Tel. 780-437-1751

E-mail- avostry@shaw.ca

Áda s rodinou budou zhruba od začátku července do začátku srpna na dovolené. Můžete posílat emaily nebo nechávat vzkazy na záznamníku!

Proč nedošla e-mail pošta od nás?

S rostoucím počtem čtenářů na seznamu se nám stává stále častěji, že se email vrátí zpátky k nám do redakce. Hlavní příčinou jsou tři různé důvody, seřazeny podle početnosti.

Za prvé:

Server neboli ISP (Internet Service Provider) adresovaného používá software, které blokuje server toho, kdo email odesílá, což jsme my. K nám se to vrátí třeba s touto diagnózou.

Diagnostic code: smtp;550 5.7.0 Your server IP address is in the SORBS DNSBL database.

Nějaká moudrá hlava zařadila náš celý server @shaw.ca do filtru SORBS databáze a automaticky všichni používající tento server jsou blokováni. SHAW CABLE není nějaký malý místní server. Je to kabelová televize a Internet a spolu s TELUS zahrnují aspoň dvě třetiny celé Kanady. To znamená, že pár milionů kanadských adres je blokováno, definitivně naprostá většina z Britské Columbie a Alberta.

Uvádím koncovky některých adres, co se z tohoto důvodu vrátily @tiscali.cz @rv-soft.net @worldonline.cz @stonline.sk @dodo.sk @sysyra.cz @atlas.cz

Je-li to tvůj server, tak nám email můžeš poslat a my ji dostaneme. Odpověď se ale nedá, vrátí se to.

Co lze dělat? Řešil jsem tento problém třeba s Bobrem ze Švýcarska. Zatelefonoval svému provozovateli, dodal jim diagnostované kódy, které jsem mu zaslal a email začala fungovat normálně. Ty kódy ale musel dostat skrze jinou adresu, přes někoho, kdo není jeho serverem blokován. Provozovatel má možnost server blokovat, ale označit určité adresy jako „vyjimku“. Další dočasné řešení je, že si pořídíš třeba hotmail adresu nebo adresu přes Yahoo. Ti používají lepší protekci proti spamu a neza-blokují miliony adres kvůli tomu, že jim z té země někdo poslal nevyžádaný inzerát.

Za druhé:

Odjedeš na dovolenou, rozbije se ti počítač nebo na něj nemáš čas a tvoje emailová schránka se naplní a další pošta je vrácena odesílateli s tímto kódem

Tramp-xy@email.cz:

smtp;552 User has full mailbox.

Tvoje schránka je na pevném disku serveru tvého provozovatele.

Za třetí:

Změnil sis emailovou adresu a zapomněl nás upozornit. Tvoje adresa je ze seznamu Stopy vymazána a čekáme, že se ozveš s adresou novou.

Z pad'ourových zapomínek:

V letech plíživě, leč nemilosrdně transfigurace mladého štíhlého tmavovlasého trampíka ve starého pupkatého sporovlasého pad'oura jsem byl v dolním Posázaví se svým banjem poměrně dost známou postavíčkou (všimněte si, jak mi vrozená skromnost brání napsat "slavnou postavou") a bylo mi až nepříjemné, když mě občas míjel kdosi téměř cizí s otázkou "Kde máš banjo"?

Dnes už mi to nepříjemné není - už dávno se mě totiž nikdo na nic neptá. Proč také? Staré známé přísloví "Všechna sláva - polní tráva" je hovadina, tráva totiž (na rozdíl od slávy) vyraží každým rokem znovu.

Občas si mě ale přece jen někdo nesplete s naplaveninou do místního starobince, což se stalo zrovna před loňskými Vánoce, kdy jsem čerčanské "ministrůviny informací" slíbil pro místní noviny něco o zdejším trampingu. Samotné Čerčany by sice v pomyslném "trampském slovníku naučeném" kapitolu nezaplňily, leč jejich blízké okolí by naopak bylo zralé na knihu. Článek vyšel počátkem letošního roku a stylizoval jsem ho pro čtenáře Čerčanského Zpravodaje, t.j. pro běžné obyvatele regionu - nikoliv pro trampy. Proto mě udivilo, že se v tomto "balení" zalíbil i některým "puncovaným" trampům s doporučením, abych tyto "hlody" poslal do světa i prostřednictvím media trampského, což tedy na tento "nátlak" činím (s předpokladem shovívavosti trampského čtenáře k laicky popisnému slovníku):

Bývali trampové.....

"Tý věé, nevíš ve vokolí voňáký jiný putyce, tady v lokále krákaj' tý věéňáký kotlíkáři, nebo co to je.....", zaslechl jsem (procházejce okolo výčepu) z úst docela pohledné dívky směrem k její vrstevnici svérázné zhodnocení situace v jedné z oblíbených posázavských osvěžoven o jednom z posledních letních víkendů.

Na mou euforii po perfektně vystřiženém sólu v "tuláckém blues" rázem padla jinovatka a během té chvíle postojím nad porcelánem, přišroubovaným na zdi nejmenší místnůstky restauračního zařízení jsem zvažoval, zda být nad věcí, či se o té klasifikaci toho, co znělo z lokálu, zmínit aktérům "krákání" po mém návratu zpět ke stolu. Nechal jsem si posudek toho děvčátka pro sebe s tím, že by to ti krákající kmeti mohli třeba špatně strávit a na to děvče dokonce snad i zanevřít.

To upřímné hodnocení hudební produkce místních osadníků od reprezentantky ročníků o více než dvě generace mladších jsem vlastně docela chápal.

Byl to zákonitý ventil odvěkého napětí mezi generacemi, kdy staří přitěsňují mladé k obrazu svému, zatímco mladí jsou na nekonečné poučky "moudrého stáří" alergickými a spíše silácky demonstrují nezáměr o chůvu. Staří se logicky obávají, že si jejich potomci rozbijí hubu, mladí logicky namítají, že jde o jejich hubu. Je to i pochopitelné a pokud se mnou někteří spoluvrstevníci nesouhlasí, museli být dětmi zázračnými či jim už špatně slouží paměť, nebo jsou k sobě poněkud méně upřímnými. Takový je prostě koloběh života a ani my, když jsme v jistém období (u někoho trvajícím podnes) přišli do společenských prostor, neskýtajících zápravu zrovna dle našeho gusta, jsme nekomentovali situaci moc odlišně, někdy (obávám se, že často) i o poznání drsněji.

Ale já vlastně vůbec nemínil filozofovat o životě, nýbrž (krásné slovo, co!), tedy nýbrž - připomenout souvislost těch "kotlíkářů" se zdejšími krajem.

Čerčany měly v minulosti jedno z nejtrampštějších nádraží na světě (on totiž tramping, jako ryze český fenomén jinde ve světě neexistoval, dnes ovšem najdete zejména za oceánem více trampů, než si kdo umí představit, ale všichni hovoří naší mateřštinou, neb jde o české, resp. slovenské emigranty).

Bohatstvím trampstvo nikdy moc neoplývalo a pokud nevandrovalo pěšky, jezdilo na své plácky, kempy či osady tím tehdy nejlevnějším dopravním prostředkem, čímž byl vlak. Jak trampové "suchozemští", tak zejména vodáci si oblíbili lokálku lemující "Zlatou řeku" (jak přezdívali Sázavě) a v duchu svých představ ji nazvali Posázavským Pacifikem. Právě čerčanské nádraží, které posázavskou trať rozděluje na horní a dolní větev, bylo vždy spojeno nejen s praktickou - časově i ekonomicky výhodnou přípojí z Prahy, ale bylo zejména důležitým překladištěm lodí pro ty, kteří si tvrději dře dna svých plavidel v rámci téměř permanentně nízkého stavu řeky, i přesto tak oblíbené. A tak se zdejší peron od jara do podzimu hemžil kanoemi (napsané to nevypadá hezky, ale canoemi také ne), pramicemi, pádly, stany, usárnami, teletinami, lodními vaky a dalšími neidentifikovatelnými (zase hezké slovo) schránkami pro přežití v terénu - včetně kotlíků, ešusů, bandalírů, kytar a samozřejmě někdy velmi bizarně oblečených majitelů všeho vyjmenovaného. Kdo tento nádražní mumraj o sobotách a nedělích před přibližně padesáti lety nezažil, dnes neuvěří.

Čerčany však neslyly jen nádražím, ale jejich okolí po i proti proudu Sázavy bylo plně romantických údolí, roklí a jiných zapomenutých zákoutí (teď mám na mysli samozřejmě období před cca 80 i více lety). To sem nalákalo první trampy, z nichž někteří imigrovali i z míst jako byly Svatojanské Proudny, kde už tehdy bylo snad i přetrampováno. Tak vznikly v blízkém okolí poměrně známé trampské osady (o nichž se dost obšírně zmiňoval posázavský patriot, tramp a spisovatel Josef Peterka alias Bob Hurikán ve své knize Dějiny trampingu).

Čerčanům jsou nejbližší dvě z nich. Proti proudu Sázavy v rokli nad lštěnským jezem je to Montána (dnes s přízviskem Sázavská pro odlišení od jiné osady stejného jména) a po proudu - na Benešovském potoce leží osada s rovněž starou tradicí - Ztracená Stopa. Jednou z nejznámějších osad v širším okolí je Měsíční údolí, ležící dále po proudu - na Konopištském potoce nad Poříčím nad Sázavou (pokud by případně existovala nějaká další trampská osada v blízkosti obce, není zde opomenuta úmyslně, ale prostě o ní autor článku neví).

Trampskými osadami jsou dnes nazývány skupiny chat v údolích, roklích či na březích potoků a řek, leč označení "trampské" už většinou patří do úvozovek. Dnešní styl rekreace v nich, je poněkud odlišný od představ původních osadníků. Jak to v osadách vypadá dnes, může se přesvědčit nejlépe každý sám, faktem ale je, že ten soudržný život, jakým se v osadách žilo v počátcích, to už dávno není a žel - nikdy nebude. Není výjimkou, že dnešní obyvatelé některých osad se mezi sebou ani neznají. Někdy je to i pochopitelné - původní majitelé pro stáří či nemoc (resp. jejich potomci) chatu prodají a nový majitel má naprosto jiné představy o jejím využívání, než třeba jeho sousedé a nemá ani zájem s nimi kamarádit, natož společně "dělat" zábavu.

Před těmi třemi čtvrtinami století tomu bylo jinak:

Několik chlapců se domluvilo, že si z touhy po romantice společně postaví chatu - hlavně jako úkryt pro nocování při nepříznivém počasí. Založili osadu, jejíž jméno pak vytesali či vypálili na štít "novostavby". Když se takto v údolí "sešlo" devět chat, bylo tam prostě devět osad. Platilo - na rozdíl od dneška - co chata, to osada. Když pak se osadníci shodli na názvu údolí, v němž jednotlivé osady (chaty) stály, vznikly ty tajemné názvy jako SOÚH, SOÚS a podobné, což nebylo o Středním Odborném Učilišti Hornického či Stavebního, ale bylo to zkratkou na př. Spojených Osad Údolí Hvězd, resp. Spojených Osad Údolí Slunce.... Mloků.... Brouků....Pytlíků.....

Tak se stalo, že na př. údolí pod lštěnským Hradištěm se z původního Medvědího stalo údolím Hvězd a jednotlivé chaty - čímž osady - se jmény Good Hope, Montana, Alabana, Tabák, se prostě dohromady nazývaly Spojenými Osadami Údolí Hvězd - SOÚH.

Tyto osady (chaty) mezi sebou pak soupeřily v různých sportovních kláních a vítěz (nebo i výběr) se pak zúčastňoval soupeření v rámci osad oblasti, kraje, eventuálně celé republiky. Výkony osady Montana na př. ve volejbalu nejenže daleko přesáhly místní oblast trampských klání, ale hoši začali vozit vítězné poháry ze všech koutů republiky. Když pak soupeři naopak přijížděli k utkáním na její půdě, říkali, že jedou hrát "na Montánu" a pomalu se ten název vžil pro celé údolí spojených osad. Dnes již název SOÚH téměř nikdo nezná a celému údolí se prostě říká Montana, jejíž název dnes nese i "protější" osvěžovna, které se dříve říkalo po původním majiteli - "U Urbana".

Pokud někoho napadlo, že výše uvedené jméno chaty Alabana je chybné, kladl si přesně stejnou otázku jako já před padesáti lety, ale to musím zabřednout do mých privátních počátků trampování, ač si nejsem jist, zda

tím čtenáře nebudu unavovat.

Když jsme s mým - už od kočárku nerozlučným kamarádem Honzou začali chápat, že víkendy s rodiči nepatří zrovna mezi nejinteresantnější hobby nastávajících mužů, usoudili jsme, že trampování nám nemusí být cizí. Už jako děti jsme občas emigrovali za plot, kde jsme pod plátnem jehlanu (který s dědou kdysi absolvoval bitvu na Piávě) a za malé radosti rodičů hrdinně protřpěli nějakou tu prázdninovou noc. Sice jsme se třáslí střídavě zimou, střídavě strachy, ale stálo to za ty obdivné pohledy vrstevníků, když jsme jim ta neohrožená noční dobrodružství, patřičně prošípaná dětskou fantazií pak barvitě líčili.

Už mi z pauzírování paměti vypadlo, jak jsme se dostali ke Karlu Mikotovi, tehdejšímu šerifovi SOÚH (jak je výše uvedeno - dnešní Montány), pamatuji ale dobře náš úžas, když jsme stanuli právě před jeho chatou s názvem Alabana. Tenkrát snad ještě neměla ztrouchnivělé sloupky pod verandou nahrazeny prázdnými pivními lahvemi, ale za skly verandy na nás hleděl z obrazu Franz Josef, přibitý na stěnu použitými jehlami z natahovacího gramofonu, jehož skřehotáním (tedy nikoliv císařovým, ale z toho gramofonu) Karel občas lákal do chaty potenciální kandidátky své přízně.

Zkrátím to: Na místě jsme rozhodli o založení trampské osady ALABANA, coby dceřinného oddělení SOÚH. Bude to osada putovní, t.j. ta správná trampská, co jezdí do panenské přírody a nocuje pod širákem, maximálně pod kusem celtu v případě deště či sněžení (někdy jsme vyrazili - magoři ujařmení - i v zimě). Kdo s sebou tahal stan, byl měkčejší, měli jsme domovenky i svou hymnu, bylo nás - kmenových asi deset, pohlaví zprvu mužského, časem smíšeného. Výjezdni základna byla v bývalé dílně po Honzově tátovi, pyšníci se na vratech velkým bílým nápisem ALABANA, doplněným velkou lilií, symbolem skautingu, z něhož se svobodnější trampingu rekrutoval (což bylo v padesátých letech dost odvážnou protirežimní provokací). Tak vznikla první a asi poslední trampská osada v Novém Městečku, jako tehdejší odnož dnešní Montany.

No, a abych nezapomněl proč ta Alabana - samozřejmě jsem se Karla zeptal proč n a ne m. "Ale to víš, že tam mělo být Alabana, jenže ty volově to zmatili a holt už to tak zůstalo" odvětil po pravdě šerif osady. Karel už nějaký čas nežije, ale Alabana zdobí osadu podnes.

A jak to bylo dál s naší osadou stejného jména?

Poznala ty panensky neopakovatelné chvíle, kdy usínáš za letní noci ve spacáku po boku kamarádů a svit měsíce přerušují jen pohupující se větve smrku nad tebou, občas pípne nějaký probuzený pták a v dálce zavýje.....někdy i siréna esenbáků, kteří ti přijdou sdělit, že přespáváš v chráněném území a abys neprodleně po kontrole občanských průkazů přesídlil na nejbližší povolené kempoviště, kterým je fotbalové hřiště v Karlštejně - Budňanech (skutečně se stalo ve skalách u Srbska). Zúčastňovali jsme se potlachů známých osad v Údolích Děsů (Berounka), Oddechu (Kačák), Hříchů (Křivoklátsko) a dalších, neměli jsme rádi velké osady, nelíbily se nám potlachy na pódiiích a poslech Vlajky (trampské hymny) z reproduktorů, pověšených na stromech. Zpívali jsme radši "z huby do ucha", vítězili v písničkových soutěžích, prostě užívali jsme si toho mládí a volnosti.....

Právě ta volnost a svoboda (čimž i opozice vůči jakékoliv totalitě) byly vždy těmi principiálními trampskými zásadami, což se projevilo zejména po srpnu 1968. Dispozice trampům vrozená - sbalit baíl a bez starostí odjet do dalek - se po poznání zdejší "dočasnosti" projevila jejich obrovským procentem mezi těmi, kteří odjeli za svobodou zejména za moře, kde jsou dodnes velmi početné trampské osady, na př. v okolí Toronta, Denveru, Vancouveru, ale i v Australii a samozřejmě i v Německu, Švýcarsku a jinde po Evropě (sjiždějí se na t.zv. celosvětové potlachy - dosud poslední - sedmý se konal loni v listopadu v Texasu). Následkem emigrace většiny členů naší osady k břehům Ontaria však žel - dotrampovala i ALABANA, ze které jsme tady zůstali jen dva.

Protože bývalí trampové, soucinně řečeno pamětníci (jinak už dávno "staří padouři") pro různá revmatická a jiná možná i nemožná postižení schránek tělesných (převážně následkem těch romantických nocí pod širákem) už ty krásy mladého trampování budou těžko znovu prožívat, nezbyvá jim, než si na ně při písničkách, které jim něco říkají či připomínají, někde v hospůdce vzpomínat. Asi jako v té výše jmenované..... viz úvodní odstavce na počátku tohoto článku.

Tolik tedy doslovné znění článku a Vás, čtenáře Stopy, ahouje jako obvykle

paďour Zdeněk